

Забължителна е смъртта на Калитина. Въ време на боя, когато била събрана срещу 3-та дружина силна турска колонна, Калитинъ като поискалъ разрѣшението на Столѣтова да нападне на турцитѣ, заповѣдалъ да затрѣбать за настѣпление. Офицери и войници потеглили като на пиршество весели и подъ звуковетѣ на народнитѣ пѣсни, тѣ се хвърлили върху турцитѣ. Нападението било така нечакано и бисгро, щото турцитѣ се дръпнали назадъ, нѣ силната имъ резерва и убийствения пушеченъ огънь, заставили опълченцитѣ да отстъпятъ. При второто нападение, въ което тѣзи дружина била поддържана и отъ 1-та, юнака Калитинъ като видѣлъ че знаменосеца на 3-та дружина Марченко падналъ убитъ, той веднага скокналъ на земята, сграбчилъ знамето, пакъ се хвърлил на коня, издѣзналъ предъ строя на дружината си съ високо издигнатото знаме и велегласно извикалъ: „Дѣца, нашето знаме е съ насъ. Напрѣдъ — слѣдъ него! слѣдъ мене!“¹⁾ Опълченцитѣ като изпълнили въздуха съ „ура“, запѣли, и пушкитѣ загърмѣли, щиковетѣ непрѣдъ и около Калитина затрѣщели, нѣ въ ежщата минута той билъ пронизанъ съ три коршума и падналъ на земята. Единъ унтеръ-офицеръ истеглилъ изъ ржцѣтъ му знамето на което и дръвцето било пребито въ средата, обаче, щомъ прескочилъ съ него два пхти и той падналъ мъртавъ. Други унтеръ-офицеръ се спустналъ, грабналъ го въ ржцѣ, нѣ и той билъ поваленъ на мѣстото. Въ това време една тѣлпа турци се затекли къмъ прострѣното на земята знаме, сграбчили го и хуквали да бѣгатъ. Онѣзи отъ опълченцитѣ които се намирали на близо, съ зарѣзани пушки, голи саби и съ викове „ура“ и за „България“ като вихрушка се усгрѣмили слѣдъ похителитѣ на знамето: убивали, рѣзали, съ щикове пробождали, съ приклади удряли догдѣто се доближили до него и, слѣдъ една ожесточена борба, въ която паднали по нѣколко души и отъ двѣтѣ страни, опълченцитѣ се заловили за знамето и отъ ржка на ржка посредь турската навалица, тържественно ископчали своята драгоцѣнна святиня — първото българско знаме²⁾.

¹⁾ С. И. Кисовъ пише като очевидецъ, че знамето му било подадено; а Крестовски, „Хроника войни“ и други съ писали, че той самъ го взелъ отъ земята; обаче, както и да било, подполе Калитинъ е показалъ примѣрна самотверженностъ.

²⁾ Това знаме е подареното на българското опълчение отъ г. Самара, за което е писано на стр. 79. Слѣдъ расформированието